За греблею трьох днів і трьох ночей, де вир закляклий,
безодня зелені в півсоннім півбутті безкрая.
Прив'язані до пнів, попутані вітри й бог ляку
столиций, хитрий бог, що все нове обличчя має.

Приземні блискавиці-змії сковзають пнями
слизькими від роси, що молоком холоне в склицю.
Ніч марнотратна нищить надмір форм, як зайві плями,
лиш дуб, мов скнара, береже монет зелених листя.

Зоря на промінь сперлась, мов на кий, стоїть над яром,
де борсуком у лігві зло сховалось і притихло.
Чадять урочища мокравин, цвіль кадить рудим пожаром,
а ніч, як чорний буйвол, в рогах місяць — шерсті віхоть.

Безумна безліч форм. Багатство, що призначене для мар,
а ввиш пустеля неба — людський ляк і захват, мертве світло,
лиш дуб, рослинний лев, над лісом, гордий і скупий монарх,
підводить вранці сонця жезл над марнотратним світом.

1936